

Forvisning og det Haab, at der fra Justitsministeriets Side vil blive gjort Alt, hvad der i den foreliggende Sag synes at være Grund til, nemlig en Indfjærpelse af denne Kontrols Natur og Bessaffenhed, og at Hævdelsen af, at de paagældende reglementariske Bestemmelser strengt overholdes.

Sansen (Svendborg Amts 2den Valgkreds): Under Gaarsdagens Forhandlinger fremkom der fra den høitærede Justitsminister en Udtalelse om, at han ansaa det for farligt at hæve den offentlige Prostitution, og han støttede denne Udtalelse paa sine Sagkyndiges Erklæringer. Jeg tør vel gaa ud fra, at denne Udtalelse ikke blot er den meget ærede Justitsministers, men hele Ministeriets Opfattelse og da særlig ogsaa Kirkeministerens som den øverste Bogter for den offentlige Moral i Landet. Jeg veed ikke, hvilket Indtryk denne Udtalelse har gjort paa ærede andre Medlemmer her i Salen, jeg kan kun svare for mig selv og sige, at den paa mig gjorde et i høi Grad uhyggeligt Indtryk, og jeg er vis paa, at Mangfoldige her i Landet, ja, jeg tror ikke at komme Sandheden for nær, naar jeg siger, at det store Flertal her i Landet vil modtage en saadan Udtalelse fra Ministerbanken med stor Beklagelse. Det er en bekendt Sag, at der er Mange i vort Samfund, som berragte det som en Skamplet, at Staten sætter et lovhemlet Stempel paa Uædeligheden i dens allerraæste og værste Skikkelse, og at der fra mange Sider arbejdes paa, at det maa blive en almindelig Opfattelse, at dette ikke maa finde Sted i vort Samfund. Det vil være klart for alle dem, der nære en saadan Opfattelse Landet rundt, at under den nuværende Regjering, under den nuværende Justitsminister, er det et forgæves Haab at vente, at dette Uvæsen skal faae Ende. Naar han taler om sine Sagkyndige, paa hvis Dom han bygger sin Mening, saa tænker jeg, det hænger sammen med denne Sagkyndskab paa lignende Maade, som naar Krigsministeren beraaber sig paa sine Sagkyndige. Det er kun de Sagkyndige, som have samme Mening som Ministrene selv, ellers maatte Justitsministeren godt vide, at der er Læger, ansete Læger og ikke faa ansete Læger, der have en helt modsat Opfattelse af den, som den meget ærede Minister har gjort gjældende. Det gjør et høist underligt Indtryk, naar man læser i denne Bog af Professor Westergaard og Pastor Stein, som nu oftere er bleven omtalt, og ser, hvorledes Inspektøren for Sædelighedspolitiet stiller sig til denne Sag, naar man ser, hvorledes Politiet giver sig af med at modarbejde dem, der arbejder paa

at hæmme dette Uvæsen, endog saa opløber dem i Gaderne og fører dem tilbage trods det, at de have forladt den Vej, de havde begyndt paa at betræde, ved disse Mænds Advarslar. Den Gang den høitærede Minister havde Ordet, opvattede jeg ikke, at der i hans Ord laa nogenjombelst Misbilligelse af, at Politibetjentene havde gjort det, i alt Fald forstod jeg det ikke; selvsjølgelig skulde det glæde mig, om jeg har misforstaaet det. Naar man endvidere ser, at den Bjece, som det ikke forekommer mig, at Ministeren har benægtet Nøgtigheden af, hvorledes Vice-Politidirektøren efter Beretningens Ordlyd stiller sig i høi Grad uvillig til Midnatsmissionen, kan det kun virke nedslaaende paa alle dem, som have den Opfattelse, at hele denne Institution er, som jeg sagde før, en Skamplet for vort Samfund. Men det er godt ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal, at vi blive klare paa, hvorledes Ministeriets Stilling er, hvorledes det altsaa staar til en Sag, som med Hensyn til den offentlige Moral ikke har saa ganske ringe Betydning.

Medens jeg har Ordet, skal jeg blot med nogle faa Ord omtale et lille Endringsforslag, der er stillet til § 20 under 40 b. Tre andre Medlemmer tilligemed mig have stillet dette Forslag af flere Grunde. For det Første fordi vi mene, at vedkommende Mand ikke har den fjerneste Fordring paa at faae Pension. Dette blev udviklet klart af Ordføreren under en tidligere Behandling, som jeg kun skal tillade mig at henvise til, i Samlingen 1884—85 — Tidende Sp. 1538 og følgende Sider — der blev det klart udtalt af Ordføreren, at Thinget stod fuldstændig frit overfor dette Spørgsmaal og havde ingenjombelst Forpligtelse til at tilstaa den omtalte Mand Pension og fandt Anledning til at foreslaa den foreslaede Pension nægtet. Det er den ene Grund, at vi altsaa staa fuldstændig frit overfor Spørgsmaalet og kunne træffe vor Afgjørelse uden noget Tryk fra nogen Side. Men den anden Grund, som jeg vil anføre for den væsentligste, er den, at jeg tror, det vækker Folkets Nietsfølelse i Landet, hvis vi gaa hen og bevilge en Mand som den, hvorom her er Tale, en Understøttelse. Jeg tror, at derjom Landets Befolkning blev adspurgt deraf, vilde de Allerfleste finde, at det var Noget, der ikke burde finde Sted. En Mand, hvis Forhold jeg ikke nærmere skal gaa ind paa — det ligger jo oplyst for Forsamlingen og for hele Landet — en Mand, hvis Forhold har været saaledes som oplyst, mener jeg ikke det gaar an at tilstaa den fore-